YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

15 päivänä kesäkuuta 2006 *

Asiassa C-264/04,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Amtsgericht Breisach (Saksa) on esittänyt 7.6.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 22.6.2004, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Badischer Winzerkeller eG

vastaan

Land Baden-Württemberg,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Rosas sekä tuomarit S. von Bahr (esittelevä tuomari) ja A. Borg Barthet,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: hallintovirkamies K. Sztranc,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 17.11.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Land Baden-Württemberg, asiamiehenään K. Ehmann,

– Saksan hallitus, asiamiehenään A. Tiemann,

– Itävallan hallitus, asiamiehenään H. Dossi,

– Puolan hallitus, asiamiehenään T. Nowakowski,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään L. Ström van Lier ja F. Hoffmeister,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee pääoman hankintaa koskevista välillisistä veroista 17 päivänä heinäkuuta 1969 annetun neuvoston direktiivin 69/335/ETY (EYVL L 249, s. 25), sellaisena kuin se on muutettuna 10.6.1985 annetulla neuvoston direktiivillä 85/303/ETY (EYVL L 156, s. 23; jäljempänä direktiivi), 10 artiklan c alakohdan ja 12 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Badischer Winzerkeller eG -niminen osuuskunta (jäljempänä Badischer Winzerkeller) ja Land Baden-Württemberg ja joka koskee maksun perimistä kiinteistörekisteriin merkityn tiedon muutoksesta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön lainsäädäntö

3 Direktiivin 4 artiklan 1 ja 2 kohdassa luetellaan toimet, jotka ovat ja jotka voivat jatkossakin olla pääomansijoitusveron alaisia.

4 Direktiivin 10 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltiot eivät pääomansijoitusveron lisäksi saa kantaa voittoa tavoittelevilta yhtiöiltä, yhteenliittymiltä tai oikeushenkilöiltä minkäänlaisia muita veroja:

a) edellä 4 artiklassa tarkoitetuista toimista;

b) edellä 4 artiklassa tarkoitettuihin toimiin liittyvistä sijoituksista, lainoista tai suorituksista;

c) rekisteröinnistä tai muista toiminnan harjoittamisen edellyttämistä muodollisuuksista, joiden täyttämistä voidaan vaatia voittoa tavoittelevalta yhtiöltä, yhteenliittymältä tai oikeushenkilöltä sen oikeudellisen muodon vuoksi."

5 Direktiivin 12 artiklan 1 kohdan b alakohdassa täsmennetään, että jäsenvaltiot voivat tämän direktiivin 10 ja 11 artiklan säännöksistä poiketen kantaa veroa oikeudenluovutuksista, mukaan lukien kiinteistöjen rekisteröinnistä kannettava vero, sijoitettaessa jäsenvaltioiden alueella sijaitsevaa kiinteää omaisuutta tai siellä sijaitseva liikeomaisuuskokonaisuus voittoa tavoittelevaan yhtiöön, yhteenliittymään tai oikeushenkilöön.

6 Direktiivin 12 artiklan 2 kohdan mukaan tämän artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetut verot ja maksut eivät saa olla korkeampia kuin ne, joita kannetaan vastaavista veroa kantavassa jäsenvaltiossa toteutetuista toimista.

Kansallinen lainsäädäntö

7 Grundbuchordnungin (kiinteistörekisterilaki), joka annettiin 26.5.1994 (BGBl. 1994 I, s. 1114), 82 §:ssä säädetään seuraavaa:

"Mikäli Grundbuch [kiinteistörekisteri] ei sen ulkopuolisen oikeudenluovutuksen johdosta pidä enää omistajaa koskevan merkinnän osalta paikkansa, Grundbuchamt [kirjaamisviranomainen] velvoittaa omistajan tai kiinteistön hallinnoinnista vastaavan testamentin toimeenpanijan hakemaan merkinnän muutosta ja toimittamaan tämän muutoksen tekemiseksi tarvittavat asiakirjat. – –"

8 Gesetz über die Kosten in Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeitin (hakemuslainkäyttöasioissa perittäviä maksuja koskeva liittovaltion laki), joka annettiin 26.7.1957 (BGBl. 1957 I, s. 960; jäljempänä Kostenordnung), 60 §:n 1–4 momentissa säädetään seuraavaa:

"1. Omistajan tai yhteisomistajan merkinnästä rekisteriin peritään täysimääräinen maksu.

2. Maksua alennetaan puoleen, kun kyse on aviopuolison, avopuolison tai rekisteriin merkityn omistajan jälkeläisten merkinnästä rekisteriin, myös silloin, kun mainitut henkilöt merkitään rekisteriin yhteisomistuksessa olevan omaisuuden jakamisen tai kuolinpesän jakamisen perusteella tai jälkikäteen sellaisten kiinteistöjen yhteisomistajina, jotka kuuluvat yhteisomistukseen; perinnönjakoon tai yhteisomaisuuden jakoon perustuvan rekisterimerkinnän osalta on merkityksetöntä, onko perijät tai ne, jotka ovat jatkaneet yhteisomistusta, merkitty tällä välin Grundbuchiin vai ei.

3. Mikäli maksuja peritään samanaikaisesti 1 ja 2 momentin nojalla, aluksi lasketaan täysimääräinen maksu yhteisarvon mukaan; näin laskettua maksua vähennetään puolella niiden henkilöiden osuudesta, joiden 2 momenttiin perustuva rekisterimerkintä edellyttää vain puolikasta maksua.

4. Edellä 1–3 momentin mukaisia maksuja ei peritä silloin, kun on kyse rekisteriin merkityn omistajan perillisten merkinnästä rekisteriin, jos rekisterimerkintää koskeva hakemus tehdään Grundbuchamtille kahden vuoden kuluessa perittävän kuolemasta."

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

9 Amtsgericht Breisach ilmoittaa, että Breisach am Rheinissä sijaitsevan Weinbau- und Vertriebsgenossenschaft Baden eG -nimisen osuuskunnan (jäljempänä Weinbau) absorptiosulautuminen Badischer Winzerkelleriin merkittiin 3.8.1995 Amtsgericht Freiburgin osuuskuntarekisteriin.

10 Amtsgericht Breisach on täsmentänyt, että Weinbau oli merkitty Breisachin kiinteistörekisterissä useiden kiinteistöjen omistajaksi.

11 Amtsgericht Breisachin mukaan Grundbuchamt muutti 10.6.1997 kyseistä rekisterimerkintää siten, että omistajaksi kirjattiin Badischer Winzerkeller. Tämän

muutoksen tekemisestä se vaati Kostenordnungin 19 ja 20 §:n ja 60 §:n 1 momentin mukaisesti noin 5 100 euron suuruista summaa, joka perustui siihen, että kiinteistöjen arvo oli noin 3 400 000 euroa.

12 Badischer Winzerkeller vastusti 19.3.2001 päivätyllä kirjeellä kyseistä maksuvaatimusta pääosin direktiivin perusteella.

13 Amtsgericht Breisach katsoo, että Kostenordnungin 60 §:n nojalla peritty maksu kuuluu lähtökohtaisesti direktiivin 10 artiklan c alakohdassa säädetyn kiellon soveltamisalaan sellaisena toiminnan harjoittamisen edellyttämänä muodollisuutena, jonka täyttämistä voidaan vaatia voittoa tavoittelevalta oikeushenkilöltä sen oikeudellisen muodon vuoksi.

14 Amtsgericht Breisachin mukaan on tutkittava, voidaanko kyseistä maksua pitää, kuten tietyt Saksan tuomioistuimet katsovat, direktiivin 12 artiklan 1 kohdan b tai c alakohdassa sallittuna oikeudenluovutusverona.

15 Amtsgericht Breisach kiinnittää huomiota siihen, että mikäli yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että Kostenordnungin 60 §:ssä tarkoitetun kaltainen maksu kuuluu direktiivin 12 artiklan 1 kohdassa säädetyn poikkeuksen soveltamisalaan, sen on myös tarkistettava direktiivin 12 artiklan 2 kohdan mukaisesti, että kyseinen maksu ei ole korkeampi kuin ne verot ja maksut, joita kannetaan vastaavista kyseessä olevassa jäsenvaltiossa toteutetuista toimista. Tämän osalta Amtsgericht Breisach toteaa, että Kostenordnungin 60 §:n mukaan kiinteistörekisteriin merkityn tiedon muutoksesta ei peritä maksua perinnönjaon tapauksissa, jos muutoksen tekemistä koskeva hakemus jätetään kahden vuoden kuluessa perittävän kuolemasta.

16 Edellä esitetyn perusteella Amtsgericht Breisach on päättänyt lykätä asian ratkaisua ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Onko pääoman hankintaa koskevista välillisistä veroista 17 päivänä heinäkuuta 1969 annettua neuvoston direktiiviä 69/335/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna pääoman hankintaa koskevista välillisistä veroista annetun direktiivin 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun tiettyjä yritysten uudelleenjärjestelyjä koskevan pääomansijoitusveron alennetun verokannan soveltamisalan muuttamisesta 9 päivänä huhtikuuta 1973 annetulla neuvoston direktiivillä 73/79/ETY, pääomansijoitusveron yhteisten verokantojen vahvistamisesta 9 päivänä huhtikuuta 1973 annetulla neuvoston direktiivillä 73/80/ETY, pääoman hankintaa koskevista välillisistä veroista annetun direktiivin 69/335/ETY 5 artiklan 2 kohdan muuttamisesta 7 päivänä marraskuuta 1974 annetulla neuvoston direktiivillä 74/553/ETY ja pääoman hankintaa koskevista välillisistä veroista annetun direktiivin 69/335/ETY muuttamisesta 10 päivänä kesäkuuta 1985 annetulla neuvoston direktiivillä 85/303/ETY (jäljempänä direktiivi), tulkittava siten, että direktiivin 10 artiklan c alakohdassa säädetyn kiellon soveltamisalaan kuuluvat direktiivin 4 artiklassa säädetyistä edellytyksistä riippumatta kaikki direktiivin 10 artiklan c alakohdassa mainitut toimet?

2) Onko direktiivin soveltamisessa jätettävä tekemättä eroa yhtäältä valtiollisesta palvelusta perittävien maksujen ja toisaalta verojen välillä, jolloin Kostenordnungin mukaiset 'maksut' voidaan rinnastaa oikeudenluovutusveroiksi?

3) Mikäli yhteisöjen tuomioistuin vastaa toiseen kysymykseen myöntävästi, on kysyttävä, onko direktiivin 12 artiklan 2 kohdan viimeistä virkettä tulkittava siten, että on olemassa poikkeus, joka johtuu siitä, että esimerkiksi – – Kostenordnungin – – 60 §:n mukaan kiinteistörekisteriin merkityn tiedon muutoksesta ei peritä maksua perinnönjaon tapauksissa, jos muutosta koskeva hakemus jätetään kahden vuoden kuluessa perittävän kuolemasta?"

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

17 Kansallinen tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä kysymyksellään, voiko pääasiassa kyseessä olevan kaltainen maksu, joka peritään kiinteistörekisteriin merkityn tiedon muutoksesta kahden oikeushenkilön sulautumisen tapauksessa, kuulua direktiivin 10 artiklan c alakohdassa säädetyn kiellon soveltamisalaan.

18 On palautettava mieleen, että kyseisen säännöksen mukaan jäsenvaltiot eivät pääomansijoitusveron lisäksi saa kantaa muita veroja rekisteröinnistä tai muista toiminnan harjoittamisen edellyttämistä muodollisuuksista, joiden täyttämistä voidaan vaatia voittoa tavoittelevalta oikeushenkilöltä sen oikeudellisen muodon vuoksi.

19 Yhteisöjen tuomioistuimella on jo ollut tilaisuus täsmentää, että direktiivin 10 artiklan c alakohdassa mainitusta kiellosta säädetään direktiivin 10 artiklan a ja b alakohdassa, joissa viitataan direktiivin 4 artiklassa kuvailtuihin tapauksiin, tarkoitettujen kieltojen lisäksi (ks. vastaavasti asia C-152/97, AGAS, tuomio 27.10.1998, Kok. 1998, s. I- 6553, 21 kohta). Tämä kielto on perusteltu sen vuoksi, että vaikka kyseessä olevia veroja ei kannetakaan pääomansijoituksista sinänsä, ne kannetaan kuitenkin yhtiön oikeudelliseen muotoon liittyvien muodollisuuksien vuoksi, toisin sanoen pääoman hankinnassa käytettävästä keinosta, joten myös näiden verojen kantaminen saattaisi vaarantaa direktiivin päämäärät (asia C-2/94, Denkavit Internationaal ym., tuomio 11.6.1996, Kok. 1996, s. I-2827, 23 kohta ja em. asia AGAS, tuomion 21 kohta).

20 Sen selvittämiseksi, kuuluuko pääasiassa kyseessä olevan kaltainen maksu direktiivin 10 artiklan c alakohdassa säädetyn kiellon soveltamisalaan, on näin ollen tutkittava, täyttyvätkö kyseiseen säännökseen sisältyvät edellytykset.

21 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että Badischer Winzerkeller on direktiivin 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu voittoa tavoitteleva oikeushenkilö. Siihen voidaan siis soveltaa direktiivin 10 artiklan c alakohtaa.

22 Vielä on tutkittava, peritäänkö pääasiassa kyseessä olevaa maksua rekisteröinnistä tai muista toiminnan harjoittamisen edellyttämistä muodollisuuksista, joiden täyttämistä voidaan vaatia tällaiselta oikeushenkilöltä sen oikeudellisen muodon vuoksi.

23 Siitä, perustuuko pääasiassa kyseessä oleva kiinteistörekisteriin merkityn tiedon muutos Badischer Winzerkellerin oikeudelliseen muotoon, on todettava, että muutos on osoituksena Weinbaun kiinteän omaisuuden siirtymisestä Badischer Winzerkellerille ja että tämä siirtyminen on välitön seuraus näiden kahden osuuskunnan sulautumisesta. Muutos siis todellakin on muodollisuus, jonka täyttämistä vaaditaan yhtiöltä sen oikeudellisen muodon vuoksi.

24 Kiinteistörekisteriin merkityn tiedon muutos ei sitä vastoin suppeassa merkityksessä vaikuta muodollisuudelta, joka olisi täytettävä, ennen kuin Badischer Winzerkellerin kaltainen oikeushenkilö voi harjoittaa mitään toimintaa.

25 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on selvitettävä, onko kiinteistörekisteriin merkityn tiedon muutos edellytyksenä kyseessä olevan oikeushenkilön toiminnan harjoittamiselle ja jatkamiselle, vaikkei kyse muodollisesti olisikaan tämän toiminnan harjoittamisen edellyttämästä menettelystä (ks. yhtiöpääoman korottamisen rekisteröinnin osalta asia C-188/95, Fantask ym., tuomio 2.12.1997, Kok. 1997, s. I-6783, 22 kohta ja asia C-56/98, Modelo, tuomio 29.9.1999, Kok. 1999, s. I-6427, 25 kohta, ns. Modelo I -tapaus).

26 Tämän osalta on huomattava, että yhteisöjen tuomioistuin on useaan otteeseen todennut, että kun kansallisen oikeuden mukaan oikeushenkilön toimen, kuten sen yhtiöpääoman korotuksen tai sen sääntöjen muutoksen, suorittamiseksi on täytettävä oikeudellinen muodollisuus, tämä muodollisuus on edellytyksenä kyseisen oikeushenkilön toiminnan harjoittamiselle ja jatkamiselle (ks. erityisesti em. Modelo I -tapaus, tuomion 26 kohta; asia C-19/99, Modelo, tuomio 21.9.2000, Kok. 2000, s. I-7213, 26 kohta, ns. Modelo II -tapaus; asia C-134/99, IGI, tuomio 26.9.2000, Kok. 2000, s. I-7717, 24 kohta; asia C-206/99, SONAE, tuomio 21.6.2001, Kok. 2001, s. I-4679, 30 kohta ja asia C-426/98, komissio v. Kreikka, tuomio 19.3.2002, Kok. 2002, s. I-2793, 30 kohta).

27 Edellä esitetty pätee myös pääasiassa kyseessä olevan kaltaiseen toimeen, nimittäin saantoon, jossa oikeushenkilö saa kiinteää omaisuutta absorptiosulautumisen perusteella ja jonka johdosta Saksan oikeuden mukaan on muutettava kiinteistörekisteriin merkittyä tietoa.

28 Tästä seuraa, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaista maksua, joka peritään kiinteistörekisteriin merkityn tiedon muutoksesta, on pidettävä verona, joka kannetaan sellaisesta toiminnan harjoittamisen edellyttämästä muodollisuudesta, jonka täyttämistä voidaan vaatia voittoa tavoittelevalta oikeushenkilöltä sen oikeudellisen muodon vuoksi.

29 Ensimmäiseen kysymykseen on edellä esitetyn perusteella vastattava, että pääasiassa kyseessä olevan kaltainen maksu, joka peritään kiinteistörekisteriin merkityn tiedon muutoksesta, kuuluu lähtökohtaisesti direktiivin 10 artiklan c alakohdassa säädetyn kiellon soveltamisalaan.

Toinen ja kolmas kysymys

30 Kansallinen tuomioistuin tiedustelee toisella ja kolmannella kysymyksellään, voidaanko pääasiassa kyseessä olevan kaltaista maksua, joka peritään kiinteistörekisteriin merkityn tiedon muutoksesta, pitää tiettyjen edellytysten täyttyessä ja direktiivin 10 artiklan c alakohdassa säädetystä poiketen sellaisena oikeudenluovutusverona, joka sallitaan direktiivin 12 artiklassa.

31 Tästä on todettava, että direktiivin 12 artiklan 1 kohdassa luetellaan tyhjentävästi ne verot ja maksut, jotka eivät ole pääomansijoitusveroa ja joita voidaan direktiivin 10 ja 11 artiklassa säädetystä poiketen kantaa pääomayhtiöiltä näissä viimeksi mainituissa artikloissa tarkoitettujen toimien yhteydessä (ks. vastaavasti asia 36/86, Dansk Sparinvest, tuomio 2.2.1988, Kok. 1988, s. 409, 9 kohta ja yhdistetyt asiat C-71/91 ja C-178/91, Ponente Carni ja Cispadana Costruzioni, tuomio 20.4.1993, Kok. 1993, s. I-1915, 24 kohta).

32 Direktiivin 12 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja oikeudenluovutusveroja on pidettävä rekisteröintimaksuina, joita peritään tiettyjen kiinteän omaisuuden tai liikeomaisuuskokonaisuuden luovutusten yhteydessä yleisten ja objektiivisten perusteiden mukaisesti (asia C-42/96, Immobiliare SIF, tuomio 11.12.1997, Kok. 1997, s. I-7089, 34 kohta).

33 Kyseisessä säännöksessä ei erotella toisistaan niitä oikeudenluovutusveroja, joita jäsenvaltiot voivat kantaa. Siinä annetaan yleisesti jäsenvaltioille mahdollisuus kantaa pääomansijoitusveron lisäksi sellaisia veroja, joiden osalta verotettava tapahtuma liittyy objektiivisesti kiinteää omaisuutta tai liikeomaisuuskokonaisuutta koskevan omistusoikeuden luovutukseen (ks. em. asia Immobiliare SIF, tuomion 35 kohta).

34 Tämän osalta on todettava, että pääasiassa kyseessä oleva maksu, joka lasketaan yleisten ja objektiivisten perusteiden mukaan eli, kuten ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, toimen kohteen arvon perusteella, liittyy objektiivisesti Weinbaun kiinteää omaisuutta koskevan omistusoikeuden siirtymiseen Badischer Winzerkellerille, kun ensiksi mainittu osuuskunta sulautui jälkimmäiseen osuuskuntaan absorptiosulautumisessa.

35 Näin ollen pääasiassa kyseessä olevan kaltaista maksua on pidettävä direktiivin 12 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuna oikeudenluovutusverona.

36 Tällainen maksu voidaan kuitenkin tosiasiassa sallia vain, mikäli se ei direktiivin 12 artiklan 2 kohdan mukaisesti ole korkeampi kuin ne verot ja maksut, joita kannetaan vastaavista niitä kantavassa jäsenvaltiossa toteutetuista toimista.

37 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on tämän osalta ilmoittanut, että kansallisen lainsäädännön mukaan kiinteistörekisteriin merkityn tiedon muutoksesta ei tiettyjen edellytysten täyttyessä peritä maksua perinnönjaon tapauksissa, jos muutoksen tekemistä koskeva hakemus jätetään kahden vuoden kuluessa perittävän kuolemasta.

38 Sen selvittämiseksi, voidaanko perinnönjaon katsoa vastaavan pääasiassa kyseessä olevan kaltaista toimea, on otettava huomioon sekä perinnönjaon tarkoitukset että sen vaikutukset.

39 On todettava, että perinnönjaosta johtuvaa kiinteän omaisuuden siirtymistä ei voida rinnastaa sen tarkoitusten tai vaikutusten osalta pääasiassa kyseessä olevan kaltaiseen toimeen, joka koskee kahden taloudellisen toimijan sulautumisesta johtuvaa kiinteän omaisuuden siirtymistä.

40 Lisäksi on katsottava, että se, että kansallisessa lainsäädännössä ei säädetä maksusta tai säädetään alennetusta maksusta tiettyjen perinnönjaon kaltaisten toimien osalta, ei välttämättä merkitse sitä, että pääasiassa kyseessä olevasta toimesta perittävä maksu olisi vastoin direktiivin 12 artiklan 2 kohtaa.

41 Tällainen päätelmä voidaan tehdä vain arvioimalla kokonaisuutena niitä veroja ja maksuja, joita kannetaan toimista, jotka tarkoitustensa ja vaikutustensa valossa vastaavat pääasiassa kyseessä olevaa toimea, nimittäin osuuskunnan kiinteän omaisuuden siirtymistä toiselle osuuskunnalle näiden sulautumisen seurauksena.

42 Tällainen arviointi on tehtävä pääasiassa kyseessä olevien tosiseikkojen perusteella, ja se edellyttää kansallisen oikeuden tulkintaa.

43 Tämän osalta on palautettava mieleen, että EY 234 artiklassa tarkoitetussa menettelyssä, joka perustuu kansallisten tuomioistuinten ja yhteisöjen tuomioistuimen tehtävien selkeään jakoon, kansallisen oikeuden tulkinta ja tosiseikaston arvioiminen kuuluvat kansallisen tuomioistuimen toimivaltaan (ks. mm. asia C-295/97, Piaggio, tuomio 17.6.1999, Kok. 1999, s. I-3735, 29 kohta; yhdistetyt

asiat C-175/98 ja C-177/98, Lirussi ja Bizzaro, tuomio 5.10.1999, Kok. 1999, s. I-6881, 37 kohta ja asia C-282/00, RAR, tuomio 15.5.2003, Kok. 2003, s. I-4741, 46 kohta).

44 Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on näin ollen tarkistaa, onko pääasiassa kyseessä oleva maksu korkeampi kuin ne maksut, joita peritään vastaavista maksua perivässä jäsenvaltiossa toteutetuista toimista.

45 Toiseen ja kolmanteen kysymykseen on edellä esitetyn perusteella vastattava, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaista maksua voidaan direktiivin 10 artiklan c alakohdassa säädetystä poiketen pitää direktiivin 12 artiklan 1 kohdan b alakohdassa sallittuna oikeudenluovutusverona, kunhan se ei ole korkeampi kuin ne maksut, joita peritään vastaavista maksua perivässä jäsenvaltiossa toteutetuista toimista. Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on tarkistaa, onko tällainen maksu direktiivin 12 artiklan 2 kohdan säännösten mukainen.

Oikeudenkäyntikulut

46 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Pääasiassa kyseessä olevan kaltainen maksu, joka peritään kiinteistörekisteriin merkityn tiedon muutoksesta, kuuluu lähtökohtaisesti pääoman hankintaa koskevista välillisistä veroista 17 päivänä heinäkuuta 1969

annetun neuvoston direktiivin 69/335/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna 10.6.1985 annetulla neuvoston direktiivillä 85/303/ETY, 10 artiklan c alakohdassa säädetyn kiellon soveltamisalaan.

2) **Pääasiassa kyseessä olevan kaltaista maksua voidaan direktiivin 69/335, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 85/303, 10 artiklan c alakohdassa säädetystä poiketen pitää direktiivin 69/335, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 85/303, 12 artiklan 1 kohdan b alakohdassa sallittuna oikeudenluovutusverona, kunhan se ei ole korkeampi kuin ne maksut, joita peritään vastaavista maksua perivässä jäsenvaltiossa toteutetuista toimista.**

Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on tarkistaa, onko tällainen maksu direktiivin 69/335, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 85/303, 12 artiklan 2 kohdan säännösten mukainen.

Allekirjoitukset